

Arrest

nr. 138 035 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 juli 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DENYS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 1 juli 1957 geboren in Musayab, Babil. U bent een soenniet van Arabische origine en verbleef het grootste deel van uw leven in Bagdad. Op 21 juli 1980 begon u te werken voor de Algemene Inlichtingendienst (Jihaz al-Mukhabarat al-Watani). U begon er als vertaler te werken op het Directoraat 3 (D3). Dit directoraat was een analysedienst. In deze functie vertaalde u documenten die betrekking hadden op Iran. Deze vertalingen werden nadien hoofdzakelijk doorgestuurd naar de Anti-spionagedienst (D5), de buitenlandse dienst (D4) of het Presidentieel Bureau. In 1985 zou u opklimmen tot directeur van de vertalingsdienst bij dit directoraat. In 1985 kreeg u het aanbod om bij D4 te gaan werken. Na een opleiding van vier maanden werd u officier bij D4. U werd binnen dit directoraat hoofd van een sectie en

promoveerde daarna tot afdelingsdirecteur. U werkte als directeur van de afdeling media binnen de sectie die zich bezighield met Iran op de Iraakse ambassades in Parijs en Londen. In deze functie had u het bevel over 6 tot 10 officieren. Uw dienst verzamelde informatie over personen, organisaties en bedrijven die nadien werd doorgestuurd naar de assistent van de directeur van de Mukhabarat. Indien uit de informatie bleek dat de betreffende persoon banden had met een oppositiepartij werd deze ondervraagd door de 'Hakimiya', het directoraat dat verantwoordelijk was voor de ondervragingen. Hierna werd bepaald of de Mukhabarat verantwoordelijk was of de al Amn (veiligheidsdienst) voor de verdere afhandeling van de zaak. In 1996 werd u afdelingsdirecteur bij de opvolgingsdienst van D1, het bureau van de directeur van de Mukhabarat. In deze functie hield u zich bezig met de controle op de interne werking van de Mukhabarat. U onderzocht rapporten van andere diensten, hield zich eveneens bezig met de evaluatie of het 'bekritisieren' van personeelsleden en mocht in deze functie voorstellen formuleren in verband met de werking van de Mukhabarat in het buitenland. In 1997 werd u beschuldigd van het tegenwerken van een familielid van Saddam Hussein. U werd hierover ondervraagd waarna u een maand in de gevangenis terecht kwam. Na deze affaire werd u gedegradeerd tot onderzoeker bij D10, het onderzoeks- en informatiecentrum. Deze dienst werd volgens u ook de 'diepvries' genoemd en werd bemand door personeelsleden die gestraft waren. Deze functie zou u uitoefenen tot de val van het regime in 2003. In de periode dat u bij de Mukhabarat werkte was u tevens "udu amil" (actief lid) bij de Baath partij. Na de val van het regime richtte u een eigen bedrijf op binnen de oliesector. Dit bedrijf was echter niet succesvol. Omwille van het sektarische geweld vluchtte u samen met uw gezin in 2005 naar Syrië. In 2007 keerde u terug naar Bagdad en begon u te werken bij de huidige Mukhabarat. U werkte eerst bij het bureau van de assistent van de directeur om in 2009 directeur te worden van de afdeling Buitenlandse Relaties. U onderzocht de corruptie binnen Mukhabarat, werkte mee aan de hervorming van de dienst en verzamelde informatie over de inmenging van Iran. Omdat u tijdens het voormalige regime werkzaam was voor de Mukhabarat en zich vooral bezighield met de 'Iraanse zaak' zou uw leven in Irak in gevaar zijn. Zo zou er op 18 mei 2009 een poging geweest zijn om u te doden door middel van een autobom. Hierna zou u zijn ondergedoken op verschillende plaatsen. Hierna kreeg u problemen op het werk. Men wilde u overplaatsen naar een sjiitische regio en uw salaris verlagen. Op 1 maart 2010 stopte u met werken voor de huidige Mukhabarat. De hoofdreden waarom u uw land van herkomst verliet was omdat uw naam op een dodenlijst werd gezet. Deze lijst werd gepubliceerd op het internet en in de Iraakse media. Op 14 april 2010 vertrok u samen met uw tweede echtgenote (H.R.J.) (O.V. 6.620.065) en jullie minderjarige zoon (A.N.M.) (O.V. 6.620.065) naar Syrië. Op 28 april 2010 reisde u per vliegtuig via Libanon naar België en vroeg u asiel aan. Na uw vertrek vernam u nog dat twee van uw collega's die tijdens het vorige regime eveneens werkzaam waren voor de Iraanse sectie binnen de voormalige Mukhabarat, werden gedood. Na uw komst in België zou ook uw eerste echtgenote, van wie u feitelijk maar niet officieel gescheiden bent, (E.S.S.) (O.V.6.658.217) en uw zoons met uw eerst echtgenote, (Y.B.H.) (O.V. 6.658.222), (A.B.H.) (O.V. 6.658.228) en (S.B.H.M.) (O.V. 6.771.191) naar België zijn gekomen en hier asiel hebbe aangevraagd. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart en de identiteitskaarten van uw tweede echtgenote en uw jongste zoon, uw oude paspoort, een kopie van uw nieuwe paspoort, uw internationaal, rijbewijs, uw oude identiteitskaart, de geboorteakte van uw zoon, uw huwelijksakte, foto's van uw auto, een voedselrantsoenkaart en een attest van het Center for Contemporary Arab Studies. Tevens legt u uw originele oude werkbadge voor kopies van drie recente werkbadges, een brief met de aankondiging dat u ontheven wordt van uw dienstverband bij de Mukhabarat d.d 25 maart 2010, een ministerieel besluit in verband met uw overplaatsing d.d 5 april 2010, een brief uitgaande van het bureau van de premier in verband met uw overplaatsing d.d 16 februari 2010, een artikel uit al Mashrik d.d augustus 2011 waarin uw naam wordt genoemd als een van de oud diplomaten die met de dood werd bedreigd, een dodenlijst afkomstig van het forum van de Baath partij (Shabakat al Basra) die uw naam bevat en visitekaartjes van uw connecties en enkele internet adressen waarop uw naam circuleert als target en tenslotte een vertaling van uw diploma van de universiteit van Bagdad alsook het certificaat van Iraakse nationaliteit.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden vastgesteld dat uw werkzaamheden voor de Mukhabarat onder het regime van Saddam Hussein alsook bij de Mukhabarat onder het nieuwe Irakese regime, geloofwaardig worden geacht. U legt hierover gedetailleerde verklaringen af (CGVS I, p. 3 – 24) (CGVS II, p. 3 - 8) en staft deze loopbaan met overtuigende stukken. Uw verklaringen zijn coherent en gedetailleerd gebleken en stemmen overeen met de door het CGVS geraadpleegde informatie over de concrete omgeving waarin uw activiteiten en asielaanvraag zich afspeelden. Daarnaast legt u overtuigende documenten voor (werkbadges, ontslagbrief, overplaatsingsbrieven, paspoort met inreis stempels van Frankrijk en Duitsland) die uw verklaringen over uw activiteiten als medewerker van de Mukhabarat tijdens het regime van Saddam als ook bij de huidige Irakese autoriteiten onderschrijven.

In 2007 keerde u vanuit Syrië terug naar Irak (Bagdad) en begon u te werken bij de Mukhabarat, die op dat moment onder leiding stond van het Mohammed al Shahwani. U werd persoonlijk benaderd om voor de inlichtingendienst te werken door (F.Z.) op dat moment assistent directeur, omwille van uw ervaring met de 'Iraanse zaak'. U werd ingezet in het bureau van (F.Z.) (CGVS I, p. 25; CGVS II, P. 5). In 2009 werd u directeur van de afdeling Buitenlandse Relaties. U onderzocht de corruptie binnen de Mukhabarat, werkte mee aan de hervorming van de dienst en verzamelde informatie over de inmenging van Iran in Irak. Een eerste aanslag op uw leven vond plaats op 18 mei 2009, toen men trachtte uw auto op te blazen. U schrijft deze moordpoging tot aan sjiiitische groeperingen die onder Iraanse invloed staan en die uw werk wilden dwarsbomen (CGVSII, p. 12). U verklaarde dat de structurele problemen bij de Mukhabarat begonnen omstreeks september 2009 nadat de Amerikanen Irak hadden verlaten. In de context van rivaliserende inlichtingendiensten werd de soenniet Mohammed al Shahwani door Maliki aan de kant gezet en plaatste Maliki de Mukhabaraat direct onder zijn gezag (CGVS II, p. 7). Deze gang van zaken bevorderde de verdere infiltratie van de veiligheidsdienst door sjiiitische milities.

U gaf aan dat u omstreeks februari 2010, als soenniet uit uw post bij de Mukhabarat werd ontheven en werd overgeplaatst naar het Ministerie van Migratie en Ontheemden met als standplaats de overwegend sjiiitische provincie Babel. U verklaarde dat niet enkel u dit lot onderging, doch dat alle soennieten binnen de veiligheidsdiensten werden ontslagen rond die periode (CGVS II, p. 11). Uw verklaringen over deze gang van zaken stemt overeen met de door het CGVS geraadpleegde informatie over sektarische maatregelen die omstreeks 2010 vorm begonnen te krijgen en die er effectief op zouden zijn gericht om de rol van de soennieten binnen het staatsapparaat te verzwakken. In het bijzonder soennieten die vroeger werkzaam waren geweest voor het Baath regime, werden hierbij gevisieerd. Dit was ook voor u het geval. U verklaarde immers dat de problemen mede waren ontstaan nadat hooggeplaatste leden binnen de Mukhabarat, hadden vernomen dat u werkzaam was geweest voor de inlichtingendienst onder het regime van Saddam Hussein op de Iraanse sectie (CGVS I, p. 2). U staft uw verklaringen in dit verband met een schrijven van de Ministerraad d.d 25 maart 2010 waarmee u van uw taken bij de Mukhabarat werd ontheven, een Ministerieel besluit in verband met uw overplaatsing d.d 5 april 2010 en een brief uitgaande van het bureau van de Premier in verband met uw overplaatsing naar het Ministerie van Migratie en Ontheemden d.d 16 februari 2010. Ook het delicate onderwerp waarop u werkte, namelijk de invloed van Iran op Irak (CGVS II, p. 6), maakte dat u in negatieve belangstelling stond van sjiiitische milities zoals Kataeb Hezbollah en Asaib Ahl al Haq die onder Iraakse invloed staan (CGVSII, p. 9). Het feit dat u ten gevolge van uw vertrek bij de Mukhabarat niet meer binnen de relatief veilige compound kon verblijven (CGVS I, p. 33), alsook de liquidatie van uw directe collega's (Q.S.) en (W.T.) eind maart en begin april 2010, maakte dat het voor u duidelijk werd, dat u niet langer in Irak kon blijven (CGVS II, p. 12- 13).

Tot slot dient uw jarenlange carrière binnen de Mukhabarat onder het regime van Saddam Hussein, alwaar u het schopte tot afdelingsdirecteur binnen het directiebureau van de Mukhabarat, in overweging te worden genomen bij de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging die u vooropstelt te koesteren. Geenzins kan worden uitgesloten dat uw verleden bij de Mukhabarat u ook vandaag de dag nog tot een doelwit maakt van milities of partijen die het verleden willen wreken, zoals ook blijkt uit informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier en waarvan u in uw verklaringen blijkt geeft (CGVS I, p. 2). Hierbij dient bovendien rekening te worden gehouden met de huidige politieke context in Irak waarbij de sektarische spanningen opnieuw hoog oplaaien. In dit verband legt u overigens een artikel voor uit de krant al Mashriq d.d augustus 2011 waarin uw naam wordt genoemd als een van de oud diplomaten die met de dood werd bedreigd.

Gezien de huidige politieke situatie in Irak, uw werkzaamheden bij de Mukhabarat uw taken en verantwoordelijkheden mee in beschouwing genomen, als ook het feit dat u uw concrete vrees voor vervolging aannemelijk maakt, kan in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchteling rechterlijke zin, vanwege niet-statelijke entiteiten, namelijk sjiiitische milities, op basis van een uw (toegekende) politieke overtuiging, allerminst worden uitgesloten.

Er dient bijkomend te worden gesteld dat bescherming vanwege de Irakese autoriteiten tegen vervolging in uwen hoofde niet kan worden aangenomen. Zo stelt het UNHCR in haar meest recente 'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-seekers' (d.d. 31 mei 2012) letterlijk dat bescherming vanwege de nationale autoriteiten niet gegarandeerd kan worden: "Generally, protection by national authorities will not be available given that the national authorities have as yet limited capacity to enforce law and order. Members of the ISF and the judiciary are themselves a major target of attacks and are reportedly prone to corruption and infiltration" (p.53) en "Acknowledging the increased risks, the Ministry of Interior introduced measures to help officials avoid assassination – even though, according to experts, "there are few preventive measures against the use of such economical and low-profile tactics" as sniper fire or sticky bombs" (p.15). U bevestigde deze informatie door te wijzen naar de complexe verhouding binnen de Irakese autoriteiten met onder meer de sjiiitische milities (CGVS II, p. 14).

Niettegenstaande het bestaan van een mogelijks terechte vrees voor vervolging dient in het kader van het onderzoek ten gronde van uw asiëldossier te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, F(a) van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut van Rome (aangenomen op 17/7/1998). Dit artikel bepaalt dat onder misdaad tegen de menselijkheid een van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt."

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven maar ook medeplichtigen en leidinggevenden, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. art 25§3 Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd –eventueel door iemand anders–, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf werd gepleegd (zie ook: UNHCR-Guidelines on International Protection: Application of the Exclusion Clauses, september 2003, punt 18 e.v.).

Welnu, de veiligheids- en inlichtingendiensten onder het Baath-regime met Saddam Hussein aan het hoofd ervan, waaronder dus ook de Mukhabarat (Algemene Inlichtingendienst), hebben zich schuldig gemaakt aan grove schendingen van de mensenrechten. Het is algemeen bekend dat deze diensten op systematische en georganiseerde wijze geweld en foltering toepasten en burgers spoorloos lieten verdwijnen. Deze praktijken werden uitgebreid beschreven in diverse rapporten van Amnesty International, Human Rights Watch, International Federation for Human Rights, diverse VN publicaties, enz.. Het is niet aannemelijk dat een betaalde medewerker van de Iraakse inlichtingendienst onwetend was over de aard van de activiteiten van deze diensten, aangezien deze met het oog op het zaaien van terreur en een klimaat van angst vrij openlijk verkondigd werden door het regime. Op grond van deze informatie, mede gezien uw hoge positie binnen de Mukhabarat kan er dan ook van worden uitgegaan dat u op de hoogte was van wat er binnen deze diensten gebeurde.

Uit onze informatie die is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de Mukhabarat zich in Irak ondermeer bezighield met de onderdrukking van de sjiietische, Koerdische en andere oppositie in Irak, de arrestatie en ondervraging van tegenstanders van het regime en contraspionage. De buitenlandse taken omvatten onder andere het toezicht op, intimideren, chanteren en elimineren van oppositionele elementen buiten Irak en het plegen van sabotage en terroristische operaties tegen vijandige buurlanden. Medewerkers van de Mukhabarat worden verantwoordelijk gesteld voor willekeurig arrestatie en detentie in Irak. Met de informatie die de Mukhabarat verzamelde, konden burgers worden gearresteerd, gemarteld of geëxecuteerd. Zodra een burger door de Algemene Inlichtingendienst op verdenking van deloyaliteit jegens het regime of een ander vergrijp werd gearresteerd, was de kans op marteling groot. Het kwam voor dat gevangenen door marteling het leven verloren.

U zelf werkte voor verschillende afdelingen van de Mukhabarat zowel in het binnen – als buitenland. U klom op tot het niveau van afdelingsdirecteur waardoor u leiding gaf aan zes tot tien officieren. Deze officieren stonden in de hiërarchie boven de gewone ambtenaren en bedienden van de Mukhabarat. U bekleedde deze functie ondermeer bij de buitenlandse dienst (D4) en het bureau van de directeur van de Mukhabarat (D1). U gaf in die laatste functie informatie door aan andere afdelingen en hooggeplaatsten binnen de Mukhabarat en nam ondermeer deel aan vergaderingen met de assistent-directeur van de Mukhabarat om medewerkers te evalueren en te bekritisieren waarbij u eveneens voorstellen deed aangaande de werking van de Mukhabarat in het buitenland (CGVS I, p. 6-14, 28, 29). Volgens onze informatie werden vanuit D1 alle instructies gegeven en vonden de vergaderingen van de directeur met zijn staf daar plaats. Deze overplaatsing kan dan ook beschouwd worden als een

promotie. Ook in dit directoraat werd u afdelingsdirecteur, ditmaal van de opvolgingsdienst. Er kan dan ook gesteld worden dat u een verantwoordelijke positie bekleedde binnen de Mukhabarat en zo een substantiële bijdrage leverde aan de werking van de Mukhabarat. Gezien uw senior positie binnen de hiërarchie van de Mukhabarat kan er bovendien worden aangenomen dat u kennis had van de praktijken van de Mukhabarat in het algemeen en dat u volledig op de hoogte was van de gevolgen van uw persoonlijke activiteiten binnen de dienst.

Dat u op de hoogte was van de activiteiten van de Mukhabarat blijkt overigens ook uit uw verklaringen op het CGVS. In D1 was uw directe chef Khalil Ibrahim, de assistent-directeur van de Mukhabarat. In deze functie had u vergaderingen met de assistent van de directeur en deed u voorstellen voor de buitenlandse werking van de Mukhabarat. Khalil Ibrahim was eveneens de chef van D4 en D5 (de contraspionagedienst) (CGVS I, p. 11, 14, 35). Uit de beschikbare informatie blijkt ook dat Khalil Ibrahim eveneens verantwoordelijk was voor D40, een dienst die ontstond uit D4. U blijkt op de hoogte te zijn van de activiteiten van deze dienst. Zo stelt u dat D40 verantwoordelijk was voor de vervolging van Koerden en sjieten (CGVS I, p. 20, 21, 24). Hoewel u aanvankelijk ontkende dat de Mukhabarat iets met de vervolging van de Koerdische bevolking te maken had, geeft u nadien toe dat aan alle werknemers gevraagd werd of ze bereid waren om misdaden te plegen en dat deze dienst bevoegd was bij Koerdische zaken (CGVS I, p. 31). U ontkende aanvankelijk ook de betrokkenheid van de Mukhabarat bij de repressie tegen de sjietische bevolking na de eerste Golfoorlog. Nadien verklaart u echter dat er commissies werden opgericht van de verschillende inlichtingen – en veiligheidsdiensten en dat aan de officieren van de Mukhabarat werd gevraagd om deel te nemen. Ze ondervroegen de gearresteerden en waren bevoegd om te beslissen of deze man gedood kon worden of niet. Het hoofdkwartier lag volgens u in Hadwaniya en deze commissies waren volledig vrij om iemand te folteren (CGVS I, p. 31).

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u heeft getracht om omtrent uw werk op D4 en de werking van D4 in het algemeen, een dienst waar u zo'n tien jaar heeft gewerkt en een verantwoordelijke functie bekleedde, de verantwoordelijkheden te verdoezelen. Zo ontkent u expliciet dat D4 zich bezighield met de Irakese oppositie in het buitenland (CGVS p.20). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat dit één van de hoofdtaken was van D4. Dat u dit niet zou weten, is, gezien uw functies, weinig geloofwaardig en doet vermoeden dat u uw betrokkenheid tracht te minimaliseren. Ook over uzelf verklaart u meermaals dat u hier niet mee bezig was (CGVS I, p.16, 18, 20). Echter, later, tijdens een onbewaakt moment, lijkt u dit tegen te spreken en geeft u blijk dat u hier wel persoonlijk bij betrokken was. U stelt dat de Mukhabarat wel te maken had met oppositie in het buitenland, maar niet in het binnenland. Daarbij zegt u letterlijk 'als we informatie over iemand hadden dat hij met een andere partij te maken had, werd hij ondervraagd door de Hakimiya...' en 'als ik informatie aan iemand geef, ligt het aan hem of hij daar goede of slechte dingen mee deed'(CGVS I, p.22-23). Dergelijke aanpassingen in uw verklaringen doen het vermoeden rijzen dat u daden en verantwoordelijkheden tracht te minimaliseren en zelfs te ontkennen. Dit creëert een aanvullend vermoeden van betrokkenheid.

Bovendien dient er op worden gewezen dat u vrijwillig en in volle bewustzijn heeft meegewerkt aan het Baathregime van Saddam Hussein. U stelt dat u koos voor de Mukhabarat omdat u niet wilde deelnemen aan de oorlog, omdat officieren in de Mukhabarat beter betaald werden dan burgerlijke jobs en omdat u hierdoor de mogelijkheid had om in het buitenland opleiding te volgen (CGVS I, p. 11). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u steeds meer verantwoordelijkheid kreeg en herhaaldelijk gepromoveerd werd zodat kan worden aangenomen dat u uw werkzaamheden zeker ter harte nam. U bleef bovendien werkzaam bij de Mukhabarat tot de val van het regime (CGVS I, p. 8).

Uw gewetensbezwaren ten aanzien van de praktijken van de Mukhabarat kunnen bovendien gerelativeerd worden. U roept in dat u tegen de criminele feiten was die de Mukhabarat heeft begaan en dat u tegen mishandeling en oppressie in alle soorten bent (CGVS I, p. 23). U beweert dat uw opinie over Saddam Hussein reeds in 1979 veranderde en dat u hem na verloop van tijd echt begon te haten. U haalt daarenboven aan dat u in 1997 werd gedegradeerd naar de positie van onderzoeker bij D10 nadat u werd gearresteerd en ondervraagd omdat u beschuldigd werd van het tegenwerken van een familielid van Saddam Hussein (CGVS I, p. 15, 18, 21, 23).

Uw verweer terzake is weinig overtuigend te noemen. Uit uw jarenlange carrière binnen de Mukhabarat als ook de Baath partij, blijkt een duidelijk engagement tegenover de dienst. U beweert dat u de graad van "udu amil" bij de Baath partij automatisch verkreeg en dat uw activiteiten voor de partij zeer beperkt waren (CGVS, p. 18, 26). Om deze graad te verkrijgen diende men echter zijn loyaliteit aan het bewind weldegelijk te hebben bewezen, zo blijkt uit de informatie van het CGVS en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Bovendien is het hoogst opmerkelijk dat uw eerste echtgenote (S.E.S.) (o.v. 6.658.217) met wie u sinds 1985 gehuwd was, verklaart dat u nooit gearresteerd zou zijn (CGVS (S.E.S.), p. 19). Ze verklaart eveneens dat u nooit kritiek zou hebben gehad op Saddam Hussein, de Baathpartij of het regime

(CGVS (S.E.S.), p. 24, 25). Ze weet verder niet of u toen ooit gedegradeerd zou zijn, of dat u ooit enige problemen zou hebben gekend op uw werk of dat u ooit problemen zou hebben gekend met mensen van het regime (CGVS (S.E.S.), p. 17, 18). Hoewel nog enigszins kan worden aangenomen dat een medewerker van een inlichtingendienst geen details geeft over de precieze inhoud van zijn functie is het weinig waarschijnlijk dat uw echtgenote geen weet heeft van het feit dat u een maand in de gevangenis zou hebben gezeten. Het is tevens merkwaardig dat uw echtgenote geen kennis zou hebben van uw standpunten ten opzichte van Saddam Hussein, de Baathpartij of het regime in het algemeen. Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen aangaande deze voorgehouden gebeurtenissen en uw opinie over Saddam Hussein, zijn regime en de Mukhabarat. Bovendien zou dit alles u geenszins ontslaan van uw verantwoordelijkheid voor uw daden in de 17 voorafgaande jaren.

Verder dient te worden opgemerkt dat u zich ook na de val, meer bepaald vanaf 2007, opnieuw engageerde voor de Mukhabarat bij de huidige Iraakse overheid. Welnu, uit diverse rapporten blijkt dat de huidige Iraakse overheid zich eveneens schuldig maakt aan grove mensenrechtenschendingen. De UNHCR Eligibility Guidelines van 31 mei 2012 stellen dan ook dat "Reports suggest that members of the ISF, the Kurdish Security Forces, the Sahwa, as well as senior Iraqi Government officials serving since 2003, may have been involved in various acts which could give rise to the application of Article 1F. These acts include, but are not limited to: (i) extortion, arbitrary arrest, incommunicado detention, torture and ill-treatment, and summary or extrajudicial executions of civilians reportedly committed by parts of the ISF, including, inter alia, the Iraqi Police, the former Special Police Commandos/Iraqi Federal Police, the Facilities Protection Service (FPS), and the Special Forces under the Prime Minister's Office...". Geconfronteerd met het feit dat ook de huidige Mukhabarat in verband wordt gebracht met mensenrechtenschendingen, stelt u dat deze praktijken bij de Mukhabarat onder leiding van Shahwani niet aan de orde waren, doch dat de mistoestanden pas zouden zijn begonnen nadat de dienst onder controle kwam te staan van Nour al Maliki. Uw uitleg strookt echter niet met de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Dat u zich in 2007, op basis van opportunistische redenen (CGVS I, p. 33) opnieuw engageert voor de Mukhabarat, doet dan ook op ernstige wijze afbreuk aan het door u aan de dag gelegde gewetensbezwaar ten aanzien van mensenrechtenschendingen in de schoot van de Irakese veiligheidsdiensten.

Op basis van uw verklaringen, rekening houdend met de beschikbare informatie over de Iraakse veiligheidsdiensten, de leidinggevende positie die u binnen de hiërarchie van de Mukhabarat innam en de contacten die u had met de hoogste posities binnen de inlichtingendienst, dient dan ook geconcludeerd te worden dat er voldoende ernstige aanwijzingen bestaan dat u bewust hebt deelgenomen of medeverantwoordelijk bent voor misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998. Dat u volhardt in uw bewering nooit een bijdrage te hebben geleverd aan het plaats vinden van mensenrechtenschendingen binnen de schoot van de Mukhabarat is gezien uw jarenlange carrière in deze organisatie en de seniorpositie die u er bekleedde, niet aannemelijk. Er kan dan ook niet anders besloten worden dat u zich door uw concrete activiteiten medeschuldig hebt gemaakt aan ernstige schendingen van de mensenrechten van een onbekend aantal burgers.

Omwille van het geheel aan bovenvermelde opmerkingen dient u te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie in de zin van art.1, par. F (a) van de Conventie van Genève en komt u evenmin in aanmerking voor het statuut van subsidiaire bescherming.

De documenten die u voorlegt bevestigen uw verklaringen maar kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

Niettegenstaande u dient te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie overeenkomstig artikel 1, F (a), meent de Commissaris-generaal evenwel dat het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggedleid naar uw land van herkomst, waar volgens uw verklaring uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren. Tot slot dient te worden vastgesteld dat in hoofde van uw tweede echtgenote, (J.H.R.) een beslissing tot toekenning van de status van vluchteling werd genomen. In hoofde van uw eerste echtgenote, van wie u feitelijk gescheiden bent, werd een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Dezelfde beslissing werd genomen in hoofde van uw zoons (Y.) en (A.). Tot slot moet worden vastgesteld dat de asielaanvraag van uw zoon (S.) om administratieve redenen werd afgesloten daar Frankrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Hij diende hier in België een tweede asielaanvraag in op 29 april 2011. Voor deze asielaanvraag nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker formuleert vooreerst een aantal opmerkingen inzake het in de bestreden beslissing opgenomen feitenrelaas. Hij betoogt dat tijdens het eerste gehoor bij het CGVS op 4 mei 2011 aanzienlijke vertaalfouten werden gemaakt door de tolk. Tevens stelt hij dat de dossierbehandelaar tijdens dit gehoor vooringenomen was. Verzoeker werd na het vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) enkel nog gehoord over de gebeurtenissen vanaf 2007. Voor de periode voordien is de bestreden beslissing enkel gebaseerd op het gehoor van 4 mei 2011. Het feitenrelaas is op dit vlak bovendien een kopie van dat van de eerste beslissing en verweerder hield geen rekening met de kritiek die verzoeker hierop formuleerde tijdens de eerste beroepsprocedure voor de RvV. Dit vormt een schending van de motiveringsplicht. Verzoeker stelt dat de vooringenomenheid van de dossierbehandelaar en de vertaalfouten door de tolk uitvoerig werden aangehaald in het verzoekschrift tegen de eerste weigering door verweerder.

Verzoeker verwijst naar de nota's van het eerste gehoor bij het CGVS. De advocaat vermeldde tijdens dit gehoor dat de vertaling 'ondermaats' was. Verzoeker verwijst tevens naar de talrijke voorbeelden in het verzoekschrift tot beroep. Verder kwam hij terug op de vertaalproblemen met de tolk tijdens zijn gehoor van 9 december 2013. In het eerste beroep werd ook gesteld en gestaafd waarom het gehoor niet op onpartijdige wijze werd geleid, dit in strijd met artikel 10, lid 3, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013. Verzoeker haalde tijdens het eerste gehoor tevens aan dat hij hoopte dat hij niet fout werd begrepen, dat hij de Mukhabarat niet in het algemeen wilde beschermen maar dat niet iedereen slecht was. Ook zijn advocaat haalde aan dat de dossierbehandelaar blijkbaar problemen had en vooroordelen had over de Mukhabarat. Zo werd tot tweemaal toe genoteerd dat er een gespannen sfeer heerste. Over dit probleem heeft de RvV zich de eerste maal niet uitgesproken. Dit is van doorslaggevend belang voor het bepalen van verzoekers individuele verantwoordelijkheid in het kader van een eventuele uitsluiting.

Verzoeker vraagt desalniettemin niet om de nota's van het eerste gehoor in hun geheel te verwerpen, daar hieruit "sommige" nuttige elementen kunnen worden afgeleid.

Verzoeker benadrukt in verband met de problemen echter een aantal punten. Vooreerst stelt hij dat het niet correct is dat hij ooit hoofd van een sectie was. Hij was enkel afdelingshoofd. Een sectiehoofd stond hoger in de hiërarchie en had bijgevolg belangrijke verantwoordelijkheden.

Ook de vermelding dat hij als directeur van de afdeling media werkte binnen de sectie die zich bezig hield met Iran op de ambassades in Parijs en Londen is foutief. Verzoeker werkte er als journalist, afgevaardigd door zijn dienst.

Verder slaat verweerder de bal mis over de activiteiten van verzoekers dienst. Verzoeker beklemtoont dat hij nooit informatie doorgaf inzake landgenoten. Dit was niet zijn taak. Zijn afdeling, die ressorteerde onder de buitenlandse dienst (D4), was bevoegd voor het verzamelen van informatie over de oorlog tussen Iran en Irak en daarna over Iran in het algemeen. Verzoeker diende troepenbewegingen te volgen en informatie te verzamelen over wapens, over de Iraanse mogelijkheden en over de relaties tussen Iran en de Sovjetunie, Syrië en Libië. De dossierbehandelaar was er zich blijkbaar niet van bewust dat er binnen de D4 meerdere afdelingen waren en dat verzoeker slechts één daarvan leidde. Enkel de D40 hield zich bezig met Iraakse landgenoten.

Verzoeker ontkent voorts met klem dat de informatie die hij verzamelde rechtstreeks naar de assistent van de directeur ging. Hij herhaalt vooreerst nooit informatie over individuen, organisaties of partijen te hebben verzameld. De informatie die hij vergaarde had enkel betrekking op de oorlog met Iran. Verder was het onmogelijk om informatie onmiddellijk door te spelen aan de directeur van de Mukhabarat. Verzoeker wijst op de hiërarchie binnen de Mukhabarat. Hij stipt aan dat hieruit ook zijn (vrij lage) plaats in deze hiërarchie blijkt. Bovendien werden verzoeker en zijn afdeling nooit op de hoogte gesteld van het gevolg dat aan de opzoeken werd verleend.

Verzoeker voert aan dat hij zes tot tien officieren onder zich had, wat overeenkomt met de graad van afdelingshoofd. Hij geeft een overzicht van de functies en de taken die hij van 1980 tot 2003 uitoefende in de Mukhabarat onder Saddam Hoessein. Hij betoogt zich vanaf 1980 te hebben beziggehouden met Iran. Dit vooral in verband met de oorlog met Iran en later – ook tijdens zijn verblijf in Parijs en Londen –

met Iran in het algemeen. Vanaf 1996 bij D1 verrichtte hij administratief werd. Bij D10 deed hij onderzoek over Iran.

Volgens verzoeker bestaat er een groot misverstand over zijn relatie met Ghalil Ibrahim op D1. Hij had deze persoon niet als rechtstreekse chef. Zijn rechtstreekse chef was de assistent van voornoemd persoon. Deze assistent heette S.A. en was sectiehoofd. Het was met deze persoon dat verzoeker contacten had. Het is wellicht door dit misverstand dat verweerder dacht dat verzoeker hoog in de hiërarchie was opgeklommen. Het probleem met de zin waarop dit misverstand is gebaseerd is dat de naam van de assistent was weggefallen, en dit op het ogenblik waarop het gehoor gespannen verliep.

Verzoeker benadrukt verder dat hij weliswaar meermaals promoveerde doch dat hij in tussentijd tevens in graad was teruggevallen (zo tijdens zijn verblijf op de ambassades). Hij had in 1995 korte tijd plaatsvervangend een hogere functie dan afdelingshoofd.

Verweerder vergist zich tevens over de werkzaamheden van verzoeker voor de Mukhabarat na 2007. Zijn functie was om na te gaan of de informatie correct was en om de samenwerking tussen de Iraakse en de buitenlandse inlichtingendiensten te bewerkstelligen. Daarvoor reisde hij onder andere naar Duitsland en Frankrijk. Het doel van deze reizen was voornamelijk het uitwisselen van geheime informatie over terreurdreiging uitgaande van terroristische groeperingen.

2.1.2. Verzoeker betoogt dat de redenering van verweerder inzake de insluiting gevolgd moet worden. Hij riskeert bij een terugkeer naar Irak zijn leven en de Iraakse autoriteiten zijn niet in staat om iemand met zijn profiel te beschermen. Dit geldt nog des te meer nu IS Mosul en grote delen van Irak heeft veroverd en nu de spanningen tussen soennieten en sjiïeten oplopen.

2.1.3. Verzoeker geeft voorts een algemene uiteenzetting inzake de bepalingen en de principes die van toepassing zijn inzake de uitsluiting van de vluchtelingenstatus. Hij betoogt dat de uitsluitingsclausule op hem niet dient toegepast te worden.

Verzoeker ontkent met klem de in de bestreden beslissing omschreven verantwoordelijkheden te hebben gehad. Hij verwijst naar de reeds hoger gedane uiteenzetting en betoogt dat zijn verantwoordelijkheden in de beslissing systematisch en zwaar worden overschat. Er is een verkeerd beeld ontstaan over zijn positie en zijn verantwoordelijkheden. Verzoeker had een lage positie. Er waren nog vijf niveaus boven hem en als afdelingshoofd had hij slechts zes tot tien medewerkers onder zijn vleugels. Een hoofd van een dienst met maximum 10 officieren kan geen verantwoordelijke positie hebben ingenomen, wetende dat de Mukhabarat duizenden officieren telde. Verzoeker herhaalt nooit informatie over landgenoten te hebben doorgegeven. Zijn werkterrein was aanvankelijk de oorlog tussen Irak en Iran en nadien Iran. Deze informatie wordt bevestigd door de inhoud van het Algemeen Ambtsbericht van december 2003 inzake de Iraakse inlichtingen- en veiligheidsdiensten. Verzoeker heeft overigens nooit iets anders beweerd. Bovendien wenst verzoeker de strikte hiërarchie binnen de dienst te beklemtonen. Het was onmogelijk in contact te treden met verantwoordelijken die boven zijn baas stonden. Ook over zijn activiteiten als hoofd van een afdeling voor de Dienst D1, schetst het CGVS een foutief beeld. Verzoeker was hoofd van de afdeling onderzoek. Zijn functie was louter administratief en beperkte zich tot het schrijven van brieven en het organiseren van vergaderingen. Dit stemt eveneens overeen met de informatie in het voormelde Algemeen Ambtsbericht. De Dienst D10 was de dienst waarnaar verzoeker na een maand gevangenisstraf werd gedegradeerd in 1997. Verzoeker legt in dit kader een getuigenverklaring neer.

Verzoeker benadrukt dat de bewijslast inzake de toepassing van de uitsluitingsclausules bij de overheid ligt, hoewel soms een omkering van de bewijslast geldt indien er omstandigheden zijn die aanleiding geven tot het veronderstellen van een individuele verantwoordelijkheid voor uitsluitbare handelingen. Hij betoogt dat, gelet op de verschillende elementen die in de *UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi Asylum seekers* van augustus 2007 worden aangehaald, er voor Irak een vermoeden van individuele verantwoordelijkheid geldt indien iemand continu en vrijwillig functioneerde in zeer hoge posities van het voormalige regime, de Baathpartij, de veiligheidsdiensten of het militaire apparaat. Zelfs indien een individu in een hoge positie vertoefde, dan nog kan deze persoon het vermoeden van kennis van misbruiken en persoonlijke betrokkenheid weerleggen. Verweerder toont niet aan dat de voorwaarden van artikel 55/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) *juncto* artikel 1, F van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, zoals geïnterpreteerd in voormelde richtlijnen, vervuld zijn. Verzoeker bekleedde een lage rang in de Mukhabarat en was actief op een werkterrein van waaruit hij niet in staat

was misdrijven tegen de menselijkheid te plegen of hieraan mee te werken. Hij moest enkel informatie inwinnen over oorlogsactiviteiten of over een bepaald land (Iran) of hij nam enkel een administratieve functie waar. Evenmin is hij medeplichtig gezien de kleine ploeg die onder hem werkte zich eveneens beperkte tot deze activiteiten en de informatie van zijn dienst niet tegen personen gebruikt kon worden. Bovendien kwam er geen retour over de geleverde informatie en wist verzoeker niet wat hiermee gebeurde. Verweerder toont niet aan in welke mate verzoeker medeplichtig zou zijn aan misdaden vermeld in artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafhof van 17 juli 1998.

Verzoeker haalde bovendien een aantal elementen aan waaruit blijkt dat hij onschuldig is. Zo kon hij steeds beschikken over een geldig paspoort en kon hij steeds vrij reizen, ook na de val van het regime. Dit toont aan dat hem door het nieuwe regime niets wordt verweten met betrekking tot zijn activiteiten onder het oude regime. Nooit werd tegen hem klacht ingediend.

Verder vroeg hij onder zijn authentieke verhaal asiel aan omdat hij geen reden had om dit te verzwijgen gelet op zijn erg lage rang en positie binnen de Mukhabarat.

Wanneer de Amerikanen beschikking kregen over de archieven van de Mukhabarat werden vele ex-leden bestraft. Verzoeker ging echter vrijuit na een interview van twee uren.

Verzoeker bekleedde daarenboven een PR-functie voor het nieuwe regime en reisde in deze hoedanigheid naar Frankrijk en Duitsland om informatie uit te wisselen over de terreurdreiging uitgaande van extremistische groeperingen. Indien hij werkelijk misdrijven tegen de menselijkheid had gepleegd zou men hem zulke functie niet hebben toevertrouwd. Verscheidene ambtenaren en diplomaten in Europa kenden hem als ambtenaar onder Saddam. Zij zouden bijgevolg niet bereid zijn geweest onder het nieuwe regime met hem samen te werken indien hij bloed aan zijn handen had.

Het op de hoogte zijn van de misdrijven van de Mukhabarat is niet relevant. In het andere geval zou op elk afdelingshoofd, wat diens taak en rol ook was, een uitsluitingsclausule van toepassing zijn. Dit is niet zo volgens de voormelde richtlijnen van UNHCR. Verzoeker benadrukt tevens dat alle arresten op de website van de RvV waarin een Irakees wordt uitgesloten betrekking hebben op personen die werkten in andere diensten dan deze van verzoeker. Geen van hen werkte bij de Mukhabarat, zodat deze rechtspraak niet op hem van toepassing is. Verzoeker wil hiermee niet zeggen dat leden van de Mukhabarat geen misdaden tegen de menselijkheid hebben gepleegd.

Volgens verzoeker is het onjuist dat hij zijn rol binnen de inlichtingendiensten minimaliseert. Verweerders beweringen zijn te wijten aan het feit dat niets werd begrepen over de precieze werkzaamheden van verzoeker onder het regime van Saddam. Daardoor werden de verklaringen van verzoeker, bovendien afgelegd met een problematische tolk en dossierbehandelaar, onjuist ingeschat. De dossierbehandelaar kon kennelijk niet appreciëren dat verzoeker verscheidene malen benadrukte dat niet elk lid van de Mukhabarat misdadiger was of meewerkte aan misdaden. Elke vraag om een onderscheid te maken tussen goede en slechte ambtenaren werd weggewuifd. Hieruit blijkt dat bij de dossierbehandelaar iedere nuance ontbrak.

Inzake zijn verleden bij de Baathpartij, wijst verzoeker erop dat hij 'adu amil' of actief lid werd. Dit noemde hij het laagste niveau, hetgeen door de dossierbehandelaar niet werd geloofd. Verzoeker bedoelde het laagste niveau vanaf het ogenblik waarop men lid werd. De ideologische test om actief lid te worden werd in de loop der jaren meer en meer een formaliteit en in de jaren negentig was van een werkelijke test geen sprake meer. Iedereen bij de Mukhabarat kreeg de graad van 'adu amil'. Dit komt tamelijk overeen met de informatie over de Baathpartij in het administratief dossier. Verzoeker verwijst naar zijn verklaringen ter zake tijdens het gehoor. Uit deze verklaringen kan worden afgeleid dat hij zich niet actief heeft ingezet om 'adu amil' te worden. Men heeft het hem spontaan aangeboden en hij heeft dit aanvaard. Verzoeker beschouwde de mensen vanaf 'adu firqa' als profiteurs en hypocrieten. Als men een hogere graad had kreeg men meer privileges. Verzoeker gaf tevens aan dat hij Saddam begon te haten vanaf 1991, alsmede dat niet iedereen die voor de Mukhabarat werkte voor Saddam was toen hij voor deze dienst begon te werken. Het was op dat moment niet zijn doel om Saddam te steunen doch wel om tegen Iran te vechten omdat het duidelijk werd dat Iran een bedreiging was voor de hele wereld. Verzoeker verwijst naar enkele arresten van de RvV waarin wordt gesteld dat de omstandigheid dat iemand de graad van 'adu firqa' heeft bereikt kan wijzen op het feit dat men zijn loyaliteit aan het regime heeft bewezen door misdaden tegen de menselijkheid te hebben begaan of hieraan medeplichtig te zijn geweest. Verzoeker had deze rang echter niet en hij vond geen rechtspraak over het feit dat dit ook zou gelden voor iemand die de graad van 'adu amil' had. Verzoeker gaf tijdens het gehoor aan dat er in Irak 2.500.000 personen deze graad hadden. Uit het voorgaande komt er een heel ander beeld naar voren van verzoeker als lid van de Baathpartij. Hij werd 'adu amil' niet omdat hij hiernaar actief streefde doch wel omdat het hem in de schoot werd geworpen. Hij deed dit uit patriottisme en wilde nooit hogerop

klimmen. Aldus vormt zijn lidmaatschap geen aanwijzing van het feit dat hij medeplichtig of schuldig was aan misdaden tegen de menselijkheid.

Verzoeker beklemt omtrent zijn werkzaamheden voor het nieuwe regime dat zijn functie betrekking had op de samenwerking tussen de Iraakse en de buitenlandse inlichtingendiensten. Hij had een PR-functie en reisde naar Frankrijk en Duitsland met als doel de informatie-uitwisseling over terreurgroepen. Zijn taak was er dus eerder op gericht om misdrijven tegen de menselijkheid te voorkomen dan om er zelf te plegen. Verder is het niet correct dat hij opnieuw voor de Mukhabarat begon te werken om opportunistische redenen. Hij had geen andere keuze en nam het risico om zijn kinderen toe te laten hun studies voort te zetten. Bovendien moest hij geen rapporten schrijven over burgers doch was hij bezig met papieren. Hij trad toe op vraag van het hoofd van de militaire inlichtingendienst omwille van zijn ervaring met Iran, omdat hij goed Engels sprak en omdat er nood was aan mensen als verzoeker. In ieder geval slaagt verweerder er niet in om aan te tonen welke misdaden tegen de menselijkheid verzoeker (mede) zou hebben gepleegd onder het huidige regime. Verzoeker verwijst in dit kader naar de richtlijnen van UNHCR van 2012 en 2009. Hij merkt op dat in de richtlijnen van 2009 enkel wordt verwezen naar misdaden tegen de menselijkheid onder het voormalige regime en niet onder het huidige regime. Dit duidt er volgens hem op dat de inlichtingen- en veiligheidsdiensten in 2009, toen deze nog onder de controle stonden van de Amerikanen, anders dan in 2012 nog behoorlijk werkten. Verzoeker wijst erop dat hij de dienst reeds in 2010 verliet.

Verzoeker betoogt voorts dat hij uit de echt gescheiden is van mevrouw S. en dat hij met deze persoon in onmin leeft. Er is dan ook geen reden om aan te nemen waarom zijn ex-echtgenote hem zou helpen bij het slagen van zijn asielerzoek of betrouwbare verklaringen zou afleggen. De RvV noteerde in het vorige arrest reeds dat verzoeker verklaarde dat zijn ex-echtgenote dit zou hebben verklaard omdat zij wraak op hem wilde nemen. Verweerder houdt met dit argument geen rekening. Bovendien worden de arrestatie en degradatie van verzoeker onomstotelijk bewezen door de getuigenis bij het verzoekschrift.

2.2.1. Gelet op de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier, te dezen de hierin vervatte landeninformatie, de overtuigende stukken die verzoeker neerlegde ter staving van zijn loopbaan en de met voormelde informatie overeenstemmende verklaringen over zijn tewerkstelling binnen de Mukhabarat, dienen verzoeker en verweerder te worden bijgetreden in de vaststelling dat verzoeker, gezien de huidige politieke en veiligheidssituatie in Irak, aantoonde een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Tevens is het aannemelijk dat voor verzoeker omwille van zijn profiel, een soenniet die lid was van de Mukhabarat ten tijde van het regime van Saddam Hoessein, geen bescherming vanwege de Iraakse autoriteiten voorhanden is.

2.2.2.1. Te dezen is het echter aangewezen na te gaan of verzoeker, gezien zijn jarenlange carrière, zijn diverse functies, taken en verantwoordelijkheden, en zijn promoties binnen de Mukhabarat onder het voormalige Baathregime van Saddam Hoessein, niet valt onder de toepassing van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F (a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Voormeld artikel 55/2 bepaalt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus als hij valt onder artikel 1, F van het Verdrag van Genève, dat aanvangt als volgt: *“The provisions of this Convention shall not apply with respect to whom there are serious reasons for considering [...]”* (eigen vertaling: *“De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen [...]”*).

Luidens voormelde artikelen wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer er ‘ernstige redenen’ zijn om te veronderstellen dat hij wetens en willens heeft aangezet of anderszins deelgenomen aan de misdrijven of daden die worden genoemd in artikel 1, F van het Verdrag van Genève.

Op basis van de verklaringen van verzoeker en rekening houdend met de informatie in het dossier aangaande het voormalige Baathregime van Saddam Hoessein en de binnen dit regime opererende veiligheids- en inlichtingendiensten, waaronder de Mukhabarat, dient te worden nagegaan of er ernstige aanwijzingen zijn dat verzoeker bewust heeft deelgenomen aan of medeverantwoordelijk is voor misdrijven tegen de menselijkheid.

Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het

misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkte (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating tot the Status of Refugees*, 2003, nr.18).

Inzake de misdrijven tegen de menselijkheid kan als richtlijn worden verwezen naar de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om de draagwijdte van deze misdrijven te bepalen (UNHCR, *ibid.*, nr.10).

In casu kan worden verwezen naar artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof, dat omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid dient te worden verstaan. Dit artikel bepaalt dat onder misdaad tegen de menselijkheid onder meer verstaan wordt:

"... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden, of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationale recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt."

Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdrijven tegen de menselijkheid moeten krachtens voormeld artikel de handelingen deel uitmaken van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking.

Met inachtneming van voormelde bepalingen dient te worden nagegaan of verzoeker vrijwillig en in volle bewustzijn heeft meegewerkt aan de instandhouding van het repressieve karakter van het voormalige Baathregime van Saddam Hoessein.

Inzake de bewijslast moet er duidelijk en geloofwaardig bewijs voorhanden zijn. Het is niet noodzakelijk dat er een veroordeling is omwille van een strafbaar misdrijf noch dient aan de strafrechtelijke maatstaf voor bewijsvoering worden voldaan (UNHCR, *ibid.*, nr.34). Artikel 1, F voorziet immers in *"ernstige redenen (...) om te veronderstellen"*.

Indien verzoeker nooit zelf misdrijven tegen de menselijkheid zou hebben begaan, volstaat dit daarenboven geenszins aangezien ook medeplichtigheid aan de in artikel 1, F, (a) beschreven misdrijven onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule valt; dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en verzoeker hierbij een substantiële bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn daad of verzuim het misdadig gedrag faciliteerde. Verzoeker diende niet fysiek het misdrijf te begaan. Het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan een gezamenlijke misdadige onderneming kan volstaan (UNHCR, *ibid.*, nr.18).

2.2.2.2. Verzoeker brengt geen concrete argumenten, elementen of informatie aan ter weerlegging van de bestreden beslissing waar deze stelt als volgt:

"Welnu, de veiligheids - en inlichtingendiensten onder het Baath-regime met Saddam Hussein aan het hoofd ervan, waaronder dus ook de Mukhabarat (Algemene Inlichtingendienst), hebben zich schuldig gemaakt aan grove schendingen van de mensenrechten. Het is algemeen bekend dat deze diensten op systematische en georganiseerde wijze geweld en foltering toepasten en burgers spoorloos lieten verdwijnen. Deze praktijken werden uitgebreid beschreven in diverse rapporten van Amnesty International, Human Rights Watch, International Federation for Human Rights, diverse VN publicaties, enz.. Het is niet aannemelijk dat een betaalde medewerker van de Iraakse inlichtingendienst onwetend was over de aard van de activiteiten van deze diensten, aangezien deze met het oog op het zaaien van terreur en een klimaat van angst vrij openlijk verkondigd werden door het regime. Op grond van deze informatie, mede gezien uw hoge positie binnen de Mukhabarat kan er dan ook van worden uitgegaan dat u op de hoogte was van wat er binnen deze diensten gebeurde.

Uit onze informatie die is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de Mukhabarat zich in Irak ondermeer bezighield met de onderdrukking van de sjiietische, Koerdische en andere oppositie in Irak, de arrestatie en ondervraging van tegenstanders van het regime en contraspionage. De

buitenlandse taken omvatten onder andere het toezicht op, intimideren, chanteren en elimineren van oppositionele elementen buiten Irak en het plegen van sabotage en terroristische operaties tegen vijandige buurlanden. Medewerkers van de Mukhabarat worden verantwoordelijk gesteld voor willekeurig arrestatie en detentie in Irak. Met de informatie die de Mukhabarat verzamelde, konden burgers worden gearresteerd, gemarteld of geëxecuteerd. Zodra een burger door de Algemene Inlichtingendienst op verdenking van deloyaliteit jegens het regime of een ander vergrijp werd gearresteerd, was de kans op marteling groot. Het kwam voor dat gevangenen door marteling het leven verloren."

Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij niet dienstig wordt aangevochten of weerlegd, door de Raad overgenomen.

2.2.2.3. In de mate dat verzoeker inzake de nota's en het verloop van het eerste gehoor op 4 mei 2011 in het verzoekschrift (p.4) aanvoert: *"Het verzoekschrift van de vorige advocaat in dit verband wordt hier als integraal hernomen beschouwd"* dient te worden opgemerkt dat het in de huidige stand van de procedure niet aan de Raad toekomt om het verzoekschrift van 22 februari 2012 van verzoekers voormalig advocaat in de oordeelsvorming te betrekken. Dit verzoekschrift ten aanzien van de beslissing van 23 januari 2012 leidde immers tot arrest 81 341 van de Raad van 15 mei 2012. Ingevolge voormeld arrest werd de beslissing van 23 januari 2012 vernietigd. Dit arrest heeft, aangezien het niet werd aangevochten voor de Raad van State, kracht van gewijsde.

Dit geldt des te meer aangezien (i) verzoeker aangaande deze nota's stelt: *"Toch vraagt verzoeker niet de nota's op 4.05.2011 in hun geheel te verwerpen, daar er sommige nuttige elementen kunnen uit afgeleid worden zoals hierna blijken zal"*, (ii) verzoeker ingevolge voormeld arrest van de Raad naderhand opnieuw door verweerder werd ondervraagd, (iii) verzoeker ter terechtzitting aanwezig was en ingevolge artikel 14 PR RVV zijn opmerkingen mondeling kon voordragen en werd ondervraagd, dit alles met de hulp van een tolk.

2.2.2.4. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij, daargelaten de spraakverwarringen inzake het hoofd te zijn van een "sectie" dan wel "afdeling", jarenlang een leidinggevende functie had binnen de Mukhabarat ten tijde van het regime van Saddam Hoessein. *In casu* had hij de leiding over een team van zes tot tien personen. Tevens behoorde hij tijdens het regime van Saddam Hoessein voor langere periodes tot het personeel van de ambassade in Frankrijk (van 11 mei 1986 tot 12 juni 1987) en Engeland (van 12 juni 1987 tot 18 augustus 1990). Hij was ook voor periodes van ongeveer een week gedetacheerd in de ambassades gelegen te Mexico, Brazilië, Venezuela, Verenigde Staten van Amerika, Polen, Jordanië en Maleisië. Na het hervatten van zijn werk voor de inlichtingendienst in 2007 was hij voor periodes van ongeveer tien dagen werkzaam op de Iraakse ambassades in Duitsland en Frankrijk (administratief dossier, stuk 18, "Verklaring", nummer 17).

Omtrent de inhoud van zijn functie houdt verzoeker in essentie voor dat hij inlichtingen diende te verzamelen over Iran, zowel tijdens de oorlog tussen Irak en Iran in de jaren tachtig als in de jaren negentig en dit tot 1997, het jaar dat hij beweerdelijk voor een maand werd gearresteerd en nadien werd overgeplaatst (zie onder meer stuk 18, 'Vragenlijst', p.1 – 3). Verzoeker bevestigde dit ter terechtzitting. Hij stelde dat hij verantwoordelijk was voor een afdeling die opvolgde wat in de media verscheen over Iran. In voorliggend verzoekschrift omschrijft hij zijn taken als volgt: *"Zijn afdeling, die ressorteerde onder de buitenlandse diens (D4) was bevoegd voor het verzamelen van informatie over de oorlog Irak-Iran en daarna over Iran in het algemeen. Hij diende troepenbewegingen te volgen, informatie te verzamelen over wapens, over de Iraanse mogelijkheden, informatie over de relatie van Iran met de Sovjetunie, met Syrië, Libië."* Verzoeker beklemt oont "(...) dat hij nooit enige informatie heeft gegeven aangaande Iraakse landgenoten. Dit was niet zijn taak".

Omtrent zijn taken op de ambassade stelt hij in onderhavig verzoekschrift: *"De waarheid is dat verzoeker inderdaad werkzaam was op de ambassades van Londen en Parijs, doch als journalist afgevaardigd door zijn dienst (...)"*

2.2.2.5. Verzoeker was derhalve, als medewerker van de Mukhabarat, een lid van het repressieve onderdeel van het regime van Saddam Hoessein (cf. 2.2.2.2.) en als gedetacheerde op de ambassades, een diplomatiek vertegenwoordiger van het regime van Saddam Hoessein.

Inzake zijn verklaringen over zijn werkzaamheden voor het regime dient te worden vastgesteld dat hij zijn functies minimaliseert en verdoezelt, in die mate dat het niet aannemelijk is.

Verzoeker studeerde Engelse letterkunde (gehoor CGVS van 4 mei 2011 – verder CGVS I -, p.6). Inzake zijn talenkennis blijkt dat hij Engels, een beetje Nederlands, Frans en Arabisch spreekt (CGVS I,

p.4). Hij spreekt echter geen Farsi (*ibidem*), de officiële taal van Iran, hetgeen hij ter terechtzitting bevestigde. Het overtuigt niet dat verzoeker gedurende jaren verantwoordelijk zou zijn voor een onderdeel van de Iraakse geheime dienst Mukhabarat dat zich concentreerde op de mediaberichtgeving over Iran zonder de taal van dat land te spreken. Ter terechtzitting verklaarde hij dat zijn medewerkers de taal kenden en dat hij hun verslagen gebruikte, maar ook dan is de kennis van het Farsi onontbeerlijk voor een gedegen uitoefening van deze controlerende en verantwoordelijke functie die onder meer, volgens zijn eigen bewoordingen het “*verzamelen van informatie over de oorlog Irak-Iran en daarna over Iran in het algemeen*” inhield. Het is niet plausibel dat de Iraakse Mukhabarat dermate onprofessioneel zou zijn tijdens de jarenlange oorlog Irak – Iran in de jaren tachtig van de twintigste eeuw, om een Farsi-onkundig persoon aan te duiden als verantwoordelijke van een cel die informatie over Iran dient te verzamelen. Dit alles geldt des te meer aangezien verzoeker een talenopleiding volgde voor hij in 1980 de Mukhabarat vervoegde (gehoor CGVS I, p.6) alwaar hij in 1985 bevorderd werd tot directeur van de vertaaldienst (stuk 18, Vragenlijst, p.1; CGVS I, p.7). Het is daarenboven niet geloofwaardig dat verzoeker, vanuit de inlichtingendienst in een land dat zich in een oorlogssituatie bevindt, geen informatie zou (trachten te) vergaren en door te geven omtrent landgenoten die zich aan de kant van het vijandige Iran zouden hebben kunnen scharen, bijvoorbeeld de sjiïeten uit het zuiden van Irak. Verzoeker minimaliseert of verdoezelt derhalve in zijn verklaringen zijn echte verantwoordelijkheden binnen de Mukhabarat ten tijde van de oorlog met Iran.

Op de ambassades in Parijs en Londen zou verzoeker werkzaam zijn geweest als journalist, en ook hier zou hij zich hebben bezig gehouden met Iran (verzoekschrift, p.6). Ook hier geldt vooreerst dat het niet overtuigt dat verzoeker in een dergelijke geprivilegieerde functie werkzaam zou zijn geweest zonder de taal van het voorwerp van zijn onderzoek te beheersen. Daarenboven blijkt dat hij inconsistente verklaringen aflegde aangezien uit zijn andere verklaringen blijkt dat de functie van journalist een dekmantel was. In de ‘Vragenlijst’ (stuk 18) werd dienaangaande genoteerd (pp.1-2): “*Werd in 1986 naar Frankrijk gestuurd op missie – was zagezegd journalist maar moest inlichtingen inwinnen voor de Iraakse autoriteiten. Frankrijk was niet op de hoogte van zijn “activiteiten”. Hij werd nadien naar vele landen gestuurd, telkens “op missie” met dezelfde doelstelling namelijk informatie inwinnen en doorspelen aan de Iraakse Overheid. Destijds was er de oorlog met Iran. Betrokkene moest informatie inwinnen omtrent het Iraanse leger en hun petroleumverdeling etc.. In Europa waren Iraanse verenigingen en groepen actief. Ik moest bij hen info verzamelen. Hooggeplaatsten kwamen vanuit Iran naar Europa en ik ontmoette hen hier, in Iran kon dat niet.*” Op het CGVS verklaarde hij inzake zijn tewerkstelling op de ambassades: “*In mei 86 ben ik bij Iraakse ambassade in Parijs gaan werken. Tot 12 juni 1987 op die dag ben ik bij de Iraakse ambassade in Londen gaan werken. Ik had toen de titel journalist maar dat was mijn werk niet, dat was tot 18 augustus 1990.*” Het is aldus duidelijk dat verzoeker zich ten aanzien van de Franse en Engelse autoriteiten bediende van een journalistieke dekmantel teneinde activiteiten uit te voeren die behoren tot het inlichtingenwerk. Het is niet geloofwaardig dat hij de Iraakse oppositie in het buitenland zou genegeerd hebben in het kader van zijn inlichtingenwerk.

Verzoekers beklemtoning “*(...) dat hij nooit enige informatie heeft gegeven aangaande Iraakse landgenoten*” kan gelet op verzoekers functies, die tot doel hadden informatie te vergaren teneinde het regime te bestendigen, bezwaarlijk ernstig worden genomen. Verzoekers stelling dat hij “*nooit informatie betreffende individuen, organisaties of partijen verzamelde*” (verzoekschrift p.5) betreft een minimalisering van zijn functies. Gelet op verzoekers tewerkstelling op de Iraakse ambassades in Parijs en Londen ten tijde van de oorlog met Iran is het evident dat verzoeker aanzien werd als een loyaal persoon ten aanzien van de Mukhabarat en het regime van Saddam Hoessein. Het is derhalve evenzeer evident dat verzoeker gedurende zijn tewerkstelling voor de Mukhabarat inlichtingen over landgenoten verzamelde ten behoeve van de Iraakse autoriteiten.

Dit geldt ook voor de situatie na de oorlog met Koeweit, met name de opstand van de sjiïeten in het zuiden van Irak die bloedig werd onderdrukt. Verzoekers raadsman noemde tijdens de terechtzitting de onderdrukking van sjiïeten in de jaren negentig van de twintigste eeuw door het Iraakse regime overigens “*een genocide*”. Uit verzoekers verklaringen (CGVS I, p.31) blijkt dat de Mukhabarat deelnam aan commissies die volledige vrijheid hadden inzake arrestatie, foltering of ter dood veroordeling. Het is uitgesloten om aan te nemen dat verzoeker, die na de inval door Irak in Koeweit in augustus 1990 vanuit de ambassade te Londen terugkeerde naar Irak, als soenniet vanuit de Mukhabarat met specialisatie (het sjiïtische) Iran, geen onderdeel zou zijn geweest van de bloedige repressie van de sjiïeten in het zuiden van Irak. Het kan onmogelijk aangenomen worden dat verzoeker, als loyaal dienaar van het regime, tijdens het vergaren van informatie niet zou stuiten op informatie omtrent landgenoten noch dat hij deze informatie niet zou overmaken aan de bevoegde instanties.

Verzoekers stelling dat zijn functie/verantwoordelijkheid ten tijde van het regime van Saddam Hoessein er voornamelijk uit bestaat om informatie te verzamelen via de media, kan op basis van voorgaande vaststellingen niet aangenomen worden en dient aanzien te worden als een minimalisering dan wel een maskering van zijn functies. Wegens zijn tewerkstelling in de ambassades dient aangenomen te worden dat deze inlichtingen bij de hoogste gezagsorganen terecht kwamen.

De vaststelling dat hij tewerk gesteld werd teneinde informatie te verzamelen op de ambassades in Parijs en Londen, die omwille van hun internationale uitstraling als prestigeposten kunnen aanzien worden, toont aan dat hij aanzien werd als een belangrijke pion van de inlichtingendiensten inzake Iran. Dit wordt bevestigd door het feit dat hij opnieuw in dienst trad bij de Mukhabarat in 2007 omwille van zijn opvolging van de Iraanse zaak en alwaar hij belangrijke veranderingen aanbracht in verband met de betrekkingen met de buitenlandse geheime diensten (gehoor CGVS 9 december 2013 – verder CGVS II, p.3-4).

Verzoekers verweer dat hij geen lijfwacht had, met eigen paspoort reisde, na een kort onderzoek door het door de Amerikanen ingestelde overgangsbestuur vrijuit ging en in 2007 opnieuw werkzaam was voor de Mukhabarat kan de bovenvermelde vaststellingen inzake zijn persoonlijke en substantiële bijdrage niet weerleggen. Verzoekers substantiële bijdrage aan de instandhouding van de repressieve Mukhabarat, en dienvolgens het regime van Saddam Hoessein, is vaststaand. Verzoeker roept overigens zelf, en dit werd mede in aanmerking genomen bij de erkenning van de vluchtelingenstatus, in dat hij als soenniet en voormalig medewerker van het Baathregime in 2010 problemen kreeg met de autoriteiten. Het feit dat hij mogelijkerwijze gedurende een aantal jaren na de val van het regime van Saddam Hoessein niet lastig gevallen werd, kan zijn bijdrage aan dit voormalig regime niet vergoelijken noch minimaliseren. Evenmin kan de brief van de heer A.J. (stuk 3) bij het verzoekschrift inzake verzoekers vermeende arrestatie in 1997 deze verantwoordelijkheid en persoonlijke bijdrage milderer; verzoeker voelde zich immers onterecht gearresteerd en werkte ondanks deze arrestatie nadien opnieuw voor het regime, *in casu* bij een ander onderdeel van de Mukhabarat (CGVS I, p.7-8).

Gelet op het voorgaande zijn er ernstige redenen om te veronderstellen dat verzoeker zich, omwille van zijn substantiële bijdrage aan de Mukhabarat, het repressieve onderdeel van het regime van Saddam Hoessein, schuldig heeft gemaakt aan misdaden tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 1, F (a) van het Verdrag van Genève van 1951. Verzoeker dient derhalve overeenkomstig artikel 55/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Overeenkomstig artikel 55/4, eerste lid, (a) van dezelfde wet wordt hij uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS